

opusdei.org

«Déu meu, feu-nos bons»

La barcelonina Montse Grases, declarada venerable pel papa Francesc.

15/05/2016

Montserrat Grases (Barcelona, 1941-1959) aparentment no va fer res d'extraordinari. Li agradava el tennis, la muntanya i anar amb bici, ballar sardanes, fer teatre i quedar amb la colla d'amics. Als 17 anys estudiava música i es va apuntar a l'Escola Professional de la Dona

mentre es preparava per estudiar infermeria.

Anys després, a la seva mare a vegades li preguntaven com s'ho havien fet per tenir una filla camí dels altars. Ella deia que no havia fet res d'especial, que havia educat igual tots els fills. «Procuràrem, això sí, transmetre'ls un sentit cristià de la vida. I ensenyar-los el que creïem i lluitàvem per viure.» El seu pare, Manuel, deia que els insistia en la sinceritat. El seu germà gran, l'Enric, recordava com passaven el Rosari tots junts algunes tardes i després resaven aquella pregària: «Déu meu, feu-nos bons, a la Montse, a en Jordi, a... a... a... a... a... i a mi.»

Amb unes quantes companyes de la seva escola, visitava zones pobres de la ciutat de Barcelona i feia catequesi a nens, als quals a vegades duia joguines o caramels. Tenia un temperament viu, espontani, alegre.

Ella decidí sovintejar un centre de l'Opus Dei, anomenat Llar, que oferia formació cristiana i humana a noies joves. Allà, a través de l'aprofundiment en el coneixement de la fe cristiana, la intensificació de la vida sacramental i de pregària, l'acompanyament espiritual, la Montse va continuar madurant en la seva relació amb Déu. A poc a poc, s'adonà que Déu la cridava a aquest camí de l'Església, i la vigília de Nadal del 1957, després de pensar, pregar i demanar consell, demanà ser admesa a l'Opus Dei.

A partir d'aleshores, posà en primer pla la contemplació de la vida de Jesús, l'Eucaristia, la devoció a la Mare de Déu, i especialment la humilitat i el servei als altres. També els partits de bàsquet o de tennis eren per a ella una ocasió de dedicar-se al proïsme. Tractava de descobrir la voluntat divina en l'acompliment dels seus deures i en la cura, per

amor, dels petits detalls, i aconseguí transmetre a molts dels seus parents i amics la pau que dona viure a prop de Déu.

Quan més il·lusionada es trobava amb el seu camí d'amor a Déu i als altres, el juny del 1958, li diagnosticaren un càncer incurable (sarcoma d'Ewing) al fèmur de la cama esquerra. La malaltia durà nou mesos, i li provocà dolors molt intensos, que acceptà amb serenor i amb fortalesa. Mentre va estar malalta, manifestà sempre una alegria contagiosa i una capacitat de fer amics que tenia el seu origen en el seu amor per les ànimes. Apropà a Déu moltes de les seves amigues i companyes de classe que anaven a visitar-la. Davant la imatge de la Mare de Déu de Montserrat de casa seva, deia: «El que Tu vulguis.» En aquesta situació de gran dolor la va caracteritzar veure-la sempre somrient. Tan joveneta, va saber

donar-se del tot a la voluntat de Déu i, per això, malgrat el patiment físic, era feliç.

Morí el 26 de març de 1959, Dijous Sant, poc abans de complir els 18 anys. Va ser enterrada al cementiri del Sudoest de Barcelona. De seguida, nombroses persones manifestaren que la seva vida havia estat heroica i exemplar i començaren a recórrer a ella per a petits favors. Amb el temps aquesta devoció s'ha estès als cinc continents. Ara les seves despulles es troben a l'oratori de Santa Maria del Col·legi Major Bonaigua. Moltes persones van a resar a la cripta on reposen. És un lloc acollidor, que convida al recolliment i a la pregària. Li demanen la curació i altres favors materials i espirituals, per a ells o per a altres persones, o fan una estona d'oració. En tancar els ulls, hom hi troba la seva cara somrient.

Entre els decrets sobre causes de canonització que el papa Francesc ha aprovat recentment hi ha el de virtuts heroiques de la Montse. És un motiu d'alegria que aquesta notícia s'hagi conegut el dia 27 d'abril, solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat, el dia del seu sant i de la Mare de Déu a qui tenia tanta devoció. Vora les seves despulles es troba aquella mateixa imatge de la Moreneta que va estar el seu costat fins al final.

Loles Fernández Garrido
(Catedràtica d'INS de Llengua i Literatura)

Catalunya Cristiana